

undersøger den Fuldmagt, som En og Anden, der skal møde for en Anden, kommer med, saa vil den i Almindelighed kort og godt komme til at lide paa, at Bedkommende har Forsald uden nærmere at betegne hvilket, og man er da ikke sikker paa, at Bedkommende efterkommer den Pligt, som virkelig paa-hviler ham til at møde personlig. Forrige Gang, Sagen var til Behandling her, stillede man et Ændringsforslag, som særlig lagde Bøgt paa dette og gjorde det til Pligt for Dommeren at undersøge Fuldmagtens Gyldighed, og i Fald En eller Anden havde ladet møde for sig uden tilstrækkelig Grund, saa at idomme ham en Bøde paa 2—10 Ar til Justitskassen. Jeg tror, det vilde være heldigt at faae en saadan Bestemmelse ind her, og jeg kan ikke se, at det skulde kunne lægge Lovforslaget videre Hindringer i Veien. Jeg har ikke villet tilbageholde disse Betæneligheder, som jeg nok mener, man maa kunne komme ud over under Lovforslagets videre Gang. Jeg skal indstrænke mig til disse Udtalelser.

A. Sørensen: Det er atter en lille Stump af den store Retsreform, der nu er kommen ind i Thinget. Vi have haft en lille Stump i Forveien, og Landstinget har en større Stump. Jeg synes derfor næsten, at det ser ud til at være Ministerens Mening at gennemføre Retsreformen stykkevis. Det forekommer mig imidlertid, at det vilde have været heldigere, om den ærede Justitsminister havde gjort Skridtet fuldt ud og var kommen med det Hele paa en Gang. Det foreliggende Forslag fremtræder som et meget uskyldigt Forslag, og der staar i Motiverne, at det forelægges i en Stikkelse, hvori det har fundet begge Things Billigelse. Det er imidlertid kun Sandhed med Modifikation; thi Lovforslaget, som det her foreligger, har aldrig nogensinde faaet Folkethingets Billigelse; det, der fik Folkethingets Billigelse, havde en fra dette væsentlig forskjellig Stikkelse. Vel skal jeg indrømme, at alle de Ord, der findes her, har Folkethinget en Gang stemt for, men ved Siden deraf var der dengang en § 6, som var det Vigtigste af det Hele, og som var saa betydningsfuld, at man godt kunde tænke sig, at Folkethinget har stemt for det foreliggende Lovforslag alene for at faae denne Paragraf. Det skal jeg sige endnu, at kan den ærede Justitsminister staae os denne den Gang vedtagne Paragraf, saa skal jeg gaa med til ogsaa at stemme for det, der her foreligger; i saa Fald kunde jeg slutte mig til Folkethingets tidligere Stilling til Trods for, at der er Punkter i det nærvæ-

rende Lovforslag, som jeg synes mindre godt om, thi for at naae noget Stort og Godt paa et vigtigt Omraade, finder man sig i nogle enkelte mindre Under paa andre Punkter. Skjøndt der altsaa i Motiverne staar, at Folkethinget har bundet sig til det foreliggende, saa mener jeg dog, at det staar fuldstændig frit og maa tage hvert enkelt af Punkterne under Overveielse, for derefter at danne sig en Mening om, hvorvidt man kan gaa ind paa dem. Den i sin Tid af Folkethinget vedtagne Paragraf, der ikke nu findes, var Kærnepunktet i hele Forligsvæsenet, idet den omdandlede Pligten til personligt Møde for Forligskommissionen, og dette er hele Livsnerven i Forligsvæsenet. I det Øieblik man tager den personlige Mødepligt bort, saa er Forligsvæsenet i Virkeligheden ikke en Øre værd, saa er det i alt Fald blevet noget helt Andet, end Lovgivningen i tidligere Tider har villet, at det skulde være. Forligsvæsenet har da fuldstændig forandret Karakter. Det, som den af mig omtalte Paragraf gik ud paa, var dette, at den gjorde det til Pligt for Retten ubetinget under hver Sag at undersøge, om Parterne have benyttet Fuldmægtige, og fører saa Paragrafer til om det Allervigtigste „ved Bedommelsen af, hvad der skal anses som Lovligt Forsald, blive Grundsatningerne i Pl. 30te Oktober 1798 og Pl. 31te Decbr. 1823 at følge“. Disse to Plakater gaa netop ud paa at slaå det personlige Møde fast; de gaa ud paa at forbyde Profuratørene at give Møde i Forligskommissionen undtagen i det ganske enkelte Tilfælde, naar Parterne bo et længere Stykke Vei borte fra det Sted, hvor Forligskommissionen holdes, og de gaa ud paa at forbyde Profuratørens Fuldmægtige og Kontorpersonale at give Møde som Fuldmægtige for Andre. Var denne Paragraf bleven vedtagen den Gang, eller kan den blive vedtagen nu, saa tvinger den Domstolene til for det Første at se efter, om nogen af Parterne ikke har mødt personlig, og om han har haft lovligt Forsald, og samtidig tvinger den Dommeren til at rette sig efter disse to Plakater, som forbyde Sagførerne at give Møde, og det er netop, hvad Domstolene ikke rette sig efter. Thi der er virkelig paa Forligsvæsenets Omraade en Retspraxis, der gennem Tidernes Løb fuldstændig har forandret hver eneste af de vigtigste Lovbestemmelser, vi have paa dette Omraade. I Forordning af 10de Juli 1795 bestemmes det, at Sagførerne ikke maa møde som Fuldmægtige for Noget ved Forligskommissionerne. Dette indskræpkes med en ganske enkelt Undtagelse i de efterfølgende Plakater, som bleve givne om denne Sag. Men hvor-